

Shrnutí výsledků archeologického výzkumu v Kašperských Horách

prováděného v letech 2009–2010 z hlediska archeologicko-montánního poznání

V letech 2009 a 2010 byl proveden záchranný archeologický výzkum na ploše náměstí v Kašperských Horách. V předkládané práci jsou prezentovány výsledky tohoto dvouetapového výzkumu, který přinesl nová zjištění právě v oblasti těžebních aktivit v dané lokalitě. Doplněn je historický kontext těžebních aktivit na lokalitě.

■ Karel KAŠÁK

„Když všechna království světa zlatem vyschla, jedině Čechy za našich časů je zlatem úrodně zavlažují.“ (Albertus Magnus, l. p. 1250)

Úvodní citát, jenž pochází z úst uznávaného středověkého učenice Alberta z Böllstadtu, působí trochu nadneseně, přesto však alespoň do určité míry odráží situaci na poli báňského podnikání v rámci získávání drahých kovů ve vrcholném středověku ve střední Evropě (Morávek et al. 1992). Vrcholně středověké produkci stříbra v našich zemích nemohla těžba zlata konkurovat, i přesto měla zřejmě takový význam, že stála nejen za oslavná slova uznávaného německého učenice. Kašperské Hory byly jedním z nejvýznamnějších míst exploatace zlata v českých zemích ve středověku.

Deskripce zkoumaného území

Lokalizace naleziště

Město Kašperské Hory leží zhruba 13 km na jih od Sušice, při jihovýchodní hranici Plzeňského kraje s Jihočeským krajem, jako součást okresu Klatovy. Nadmořská výška města se pohybuje okolo 760 m n. m. Kašperské Hory

se rozkládají ve vyvýšené poloze výběžku západně od hory Chlumu (962,4 m n. m.), jež se západně od města zvedá do podoby krátkého hřbetu (Šibeniční vrch 805 m n. m., Vinice 812,2 m n. m.). Severozápadně prudce klesá boční údolí Opolenského potoka, odělující od města Zámecký vrch (920,60 m n. m.) s hradem Kašperkem, jižně spadají dvě boční údolí Zlatého potoka, ústícího do Losenice a v Rejštejně do Otavy. Zkoumané území je situováno v centru města ve svažitém terénu se sklonem k jihu. Plocha náměstí zaujímá 12 104 m² a její sklon ve směru S–V je zhruba 8°, což při severojižní délce náměstí 72 m činí cca 4,5m převýšení.

Geomorfologický a geologický popis

Geomorfologicky náleží území do provincie Česká vysočina, Šumavské subprovincie, oblasti Šumavská hornatina, celku Šumavské podhůří, podcelku Svatoborská vrchovina (Kolář – Boháč eds. 1996; **obr. 1**).

Geologická jednotka Český masiv, jejíž součástí je i Šumava, je význačnou geologickou oblastí v měřítku celého evropského kontinentu. Jedná se o relikt mohutného pásemného pohoří orogenu variského stáří, který prochází od španělské Galicie a Bretaně přes střední Evropu až po Ural. Zájmové území náleží v rámci Českého masivu k dílčí jednotce moldanubika, přesněji je součástí centrální části šumavského moldanubika. Moldanubikum představuje oblast vysoce metamorfovaných a magmatických hornin. Předmětná lokalita je známa především díky středověké těžbě zlata¹. Zlato-scheelitové zrudnění v Kašperskohorské oblasti má ložní i diskordantní (nesouhlasný) charakter (Morávek et al. 1992, 107).

Ložiskové zóny tvoří tři pruhy ve směru V–Z. Nejbohatší rudné pásmo se vyskytuje v ose Stachy – Kašperské Hory – Hartmanice a bylo také nejvíce hornicky zmáháno. V rámci tohoto pásma jsou zmapovány těžební aktivity v okolí Liščího a Suchého vrchu, Šibeničního vrchu a na Rejštejně. Severní pásmo je rovnoběžné s žilními výchozy v okolí Sušice, které daly zřejmě vzniknout tamějším sejpům. Jižní pak bylo nejméně exploatováno a dokládají jej pouze rýžovnícké práce na horním toku Vydry (Havrlík 1980). V rámci velkého bohatého středního pásma rozlišujeme ještě menší žilné tahy, kdy jižní prochází již zmíněným prostorem v blízkosti Liščího vrchu a v současné době je stále v zájmu různých těžařských společností. Hlavní stará důlní díla byla přímo v Kašperských Horách nebo jejich nejbližším okolí. Třetím pásem zrudnění v okolí Kašperských Hor je tzv. Ždánovská zóna, probíhající severně od města mezi osadou Kavrlík a jihozápadním úbočím vrchu Ždánova. Hlavním důlním dílem této zóny byla Ždánovská šachta (Morávek et al. 1992, 107).

Hlubinné dolování v Kašperských Horách

Historický vývoj města a jeho okolí

Původní pojmenování městečka (Bergreichenstein) souvisí s hornickou činností. Vzniklo z předložkového výrazu „Am reichen Stein“, a protože hornické práce byly značně intenzivní, získala lokalita přívlastek „Berg“, tj. hora, v níž se doluje (Horpeniak 1980; Profous 1947). Vznik osady bývá kladen na přelom 13. a 14. století. Dnešní Kašperské Hory zdroje uváděly dohromady jako jednu obec s (Dolním) Rejštejnem, který byl poprvé samostatně

zmíněn až roku 1418 v souvislosti s tamním farním kostelem. Pevná vazba mezi oběma osadami skončila snad v 2. polovině 14. století (Libal 1977), jejich právní vztah zaniká roku 1584 (Schneiderwinklová 2004; Urban 1956). Nejstarší zmínky o Kašperskohorsku sahají do 1. poloviny 14. století. Tehdy Jan Lucemburský vydal roku 1337 svému věřiteli Petru z Rožmberka oprávnění k těžbě drahých kovů v okolí dnešních Kašperských Hor, jeho zástava skončila po roce 1341 (Kuča 1997). Další známostí zmínkou je nadační listina ke kostelu sv. Mikuláše z 24. 8. 1345, v níž se nachází také nejstarší známá pečeť města (Horpeniak 1980).

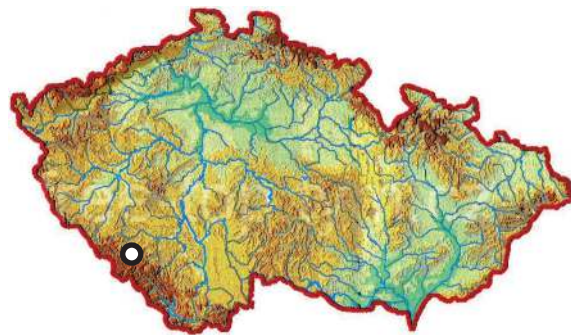
Spíše rozptýlené osídlení Kašperských Hor z 1. třetiny 14. století na svazích vyvýšeného hřebene mezi dnešním městem a městečkem Rejstejn dokládá „situování velkého kostela sv. Mikuláše na severním výběžku tohoto hřebetu, daleko od města. ... Pokud by v jeho okruhu [kostela sv. Mikuláše, pozn. autora] neexistovalo početné osídlení, neměla by jeho stavba na tomto místě žádné opodstatnění. ... Vznik soustředěné městské lokace nynějšího města představuje zřejmě až druhou vývojovou fázi...“ (Kuča 1997, 845–846).

Ve 14. století zažívalo město největší rozkvět a díky tomu, že doly poskytovaly panovníkovi značné množství zlata pro ražbu mincí, požívalo město nemalé výhody (daňové úlevy, povinnost noclehu cestujících do Čech, hornické svobody). Roku 1584 byly Kašperské Hory jmenovány královským horním městem, ačkoli činnost ve zdejších dolech tou dobou již upadala. Příčinou úpadku byly jednak velké přítoky důlních vod, jednak nedostatek provozního kapitálu.

Historie dolování v Kašperských Horách

Ačkoli těžba zlatých rud na Kašperskohorsku sahá daleko do minulosti, písemné doklady o středověké důlní činnosti nejsou dochovány. První údaje o zdejší těžbě pocházejí až z 12. 3. 1713. Z tohoto spisu cituje roku 1875 kronikář Engelbert

Panni a zachycuje stav města a těžby od roku 1312, s výčtem dolů k roku 1426 (Panni 1875). Na tento odkaz se však nelze bezesbytku spolehnout, protože mnozí pozdější autoři uvádějí, že pojednání nikdy neviděli, a někteří z nich dokonce pochybují o jeho existenci, případně pravosti (Štrupl 1990). Nejstarší zmínka o městě, výše uvedená zástavní listina krále Jana Lucemburského z 10. 7. 1338, hovoří o Kašperských Horách jako o jedné z nejvýznamnějších lokalit dolování zlata v Čechách (Urban 1956). V jiné listině, z roku 1345, promíjí král Jan místním daně za pomoc při dobývání Landshutu a nazývá Kašperské Hory „obcí horníků“ (Urban 1956). Dalším důkazem o probíhající těžbě ve městě je prostřední ze tří listin jihlavského horního soudu (1325–1360). Řeší se zde prorážka jedné stoly do starého dolu v hloubce asi 22 m. V období husitském byla dle E. Panniho (1875) poničená větší zlatých dolů a velká část kostela. I přes rozsáhlé škody se ale i nadále občas dolovalo (Štrupl 1990). Následující století lze označit jako období úpadku. Dle hornického znalce Lazara Erckera byla roku 1581 zmáhána jen dvě důlní díla, a to pouze proto, aby si město udrželo status horního města. Ani povýšením Kašperských Hor na královské svobodné horní město Rudolfem II. roku 1584 se na této skutečnosti nic neměnilo. V 17. století úpadek dolování pokračuje, k opětovnému rozvoji dochází v 18. století. O významných nálezích zlata ve štole sv. Jana píše E. Panni (1875) ve své kronice. Roku 1760 zahajuje práce hned na několika místech najednou šachtmistr J. Ch. Fischer, a to na dolech sv. Jana, dole Masných krámů, Kettnerské štole a ve dvou štolách na vrchu Friedholz. V průběhu dalších let se v báňské činnosti pokračuje již jen na štolách sv. Jana, Kettnerské a dole Masných krámů, definitivní ukončení všech prací spadá do r. 1777 (Štrupl 1990). V 19. století byly krátkodobě a s nevelkým úspěchem znovuotevřeny staré doly a zároveň raženy zcela nové, a to na území Ždánova (Sosumberg), Friedholzu a pravého břehu Zlatého potoka.

■ Obr. 1 Poloha Kašperských Hor na geomorfologické mapě ČR.

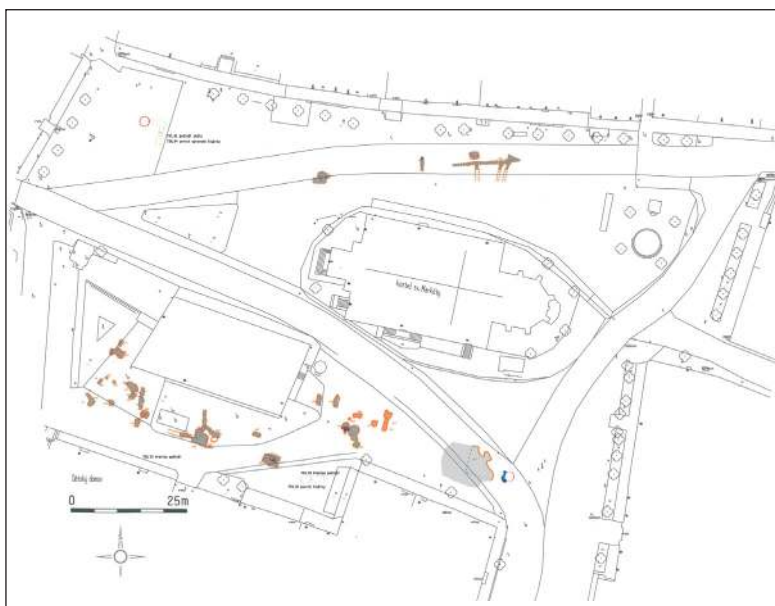
Doly v prostoru města

Historickým jádrem města probíhá devět předpokládaných žil se zlatonosným zrudněním. Tři vedou od náměstí směrem k jihu. Dvě z šachet označovaných jako staré – šachta Mikuláš a šachta u Glasserova domu – leží na prvním žilném tahu. Ten je situován asi 45 m jihozápadně od druhého tahu, na němž se v minulosti nacházela studna a šachta. Průběh třetího žilního tahu je zhruba totožný se střední trasou dnešní Dlouhé ulice. Šikmo přes náměstí probíhá pět žilních struktur, na spodní se nachází důl Masné krámy. Při výkopových pracích na dvoře domu čp. 141 bez účasti archeologa byl narušen těžební objekt, v jehož zásypu byly nalezeny fragmenty keramiky datované do 13.–14. století. Mělo by se jednat o východní šachtu dolu Fleischbank. Na jiném žilním tahu, vzdáleném asi 90 metrů severovýchodně od dolu Masných krámů, prochází pod náměstím další žilné zrudnění. Poslední známý žilní tah vede severovýchodně od náměstí (Morávek et al. 1992).

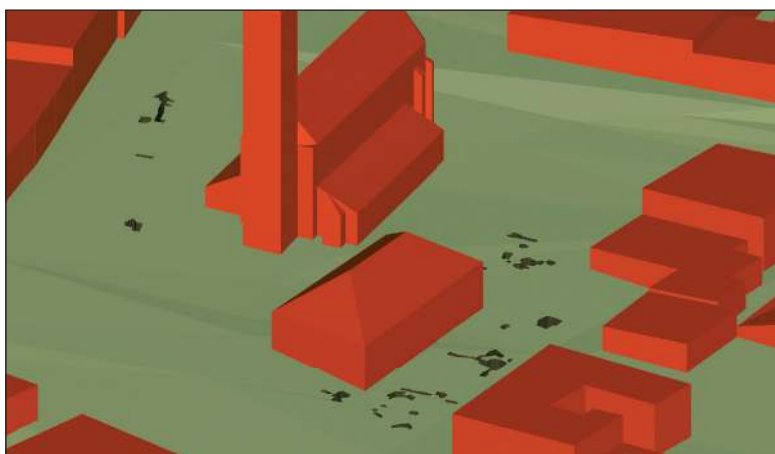
Přehled dosavadního archeologického a montánního výzkumu

Odborný zájem o hornictví a jeho historii v oblasti tehdejší monarchie spadá do 2. poloviny 19. století. E. Panni se ve své práci z roku 1875 věnuje výhradně těžbě v Kašperských Horách. Koncem 19. století se zvyšuje na Kašperskohorsku zájem o archeologické památky,

1 Magmatická ložiska se tvoří postupnou krystalizací bazického, tj. křemíkem relativně chudého, magmatu. Postupnou krystalizací kyselého, tj. křemíkem bohatého, magmatu vzniká magma silně obohacené řadou tekavých látek (např. vodou, chlorem atd.). Při uvolnění tlaku (např. výstupem magmatu k povrchu) se tekavé látky uvolní a tvoří hydrotermální roztoky, z jejichž ložisek vzniká například zlato, ale i celá řada jiných kovů (Babůrek et al. 2006).

■ Obr. 2 Situace objektů přiřazených do skupiny tzv. reliktů po hornické činnosti v rámci celé zkoumané plochy.

■ Obr. 3 3D model výřezu náměstí se zkoumanými hornickými objekty.

■ Obr. 4 3D model výřezu náměstí v transformaci na ortografickou mapu a vynesení zaniklých hornických objektů.

v 2. polovině 20. století se montánní archeologie v čele s Jaroslavem Kudrnáčem zaměřuje na průzkum těžebních areálů, rýžovišť a hlubinných dolů. Ve městě a okolí se začalo se systematickým archeologickým bádáním v 70. letech 20. století, od té doby zde byly opakovaně prováděny záchranné archeologické výzkumy. Geologickými průzkumnými pracemi byly Kašperské Hory dlouho nedotčeny, známy jsou pouze drobné průzkumné práce na ložiscích kamene a vápenců severně od města, probíhající v polovině 19. století. Další, podrobnější geologické mapování oblasti spadá do 50. let 20. století a týká se opět pouze severní části Kašperskohorského těžebního revíru. Od 80. let minulého století byly prováděny v oblasti orientační geologickoprůzkumné vrty a revizie starých hornických děl. Zároveň byl realizován petrografický a mineralogický průzkum a započalo geologické mapování celé oblasti. Výsledky zachycuje např. mapovací zpráva Emanuela Komínka nebo Milana Punčocháře. Zpráva Jana Urbana o báňskohistorickém výzkumu Kašperskohorského rudního revíru přehledně informuje o dějinách dolování a lokalizaci pozůstatků starých důlních děl (Urban 1956). Další přínosné báňskohistorické práce vypracoval Vít Štrupl (1990).

Nad pravým břehem potoka, jižně až jihovýchodně od města, provedli roku 1976 Jiří Fröhlich a Jindřich Kurz terénní prospekci poddolovaného terénu. Zjištěno bylo pásmo šachet a štol, v jedné z nich byl nalezen zlomek středověkého kahanůku. Historická hornická činnost byla identifikována nedaleko koupaliště a také v lokalitě Na Prádle. Geofyzikální průzkum potvrdil souvislost propadu před domem čp. 215 se starým báňským dílem. V první polovině 90. let došlo při stavbě čistírny odpadních vod JJZ od města k poškození starých základů budovy, pravděpodobně cechovny. Další lokalitou, která byla zkoumána z hlediska montánních pozůstatků, byl Suchý vrch. Jiří Waldhauser zde spojil terénní výzkum Národního technického muzea s archeologickou sondáží. V odvalech ani zabořených ústích šachet se nepotvrdila přítomnost artefaktů (Waldhauser 1989).

Archeologický výzkum 2009–2010

Vymezení archeologického výzkumu

Archeologický výzkum byl vyvolán záměrem města Kašperské Hory provést rekonstrukci inženýrských sítí a komunikací, včetně volných ploch na celé ploše náměstí (viz Kašák *et al.* 2010; 2011). Vzhledem k tomu, že přes plochu kašperskohorského náměstí prochází jedna ze zrudnělých žilních struktur, která byla v minulosti pravděpodobně hornicky zhmáhána, docházelo v prostoru náměstí k častým propadům komunikací a jejich pevnost a kvalita neodpovídala současnému dopravnímu vytížení centra města.

Analýza nálezové situace

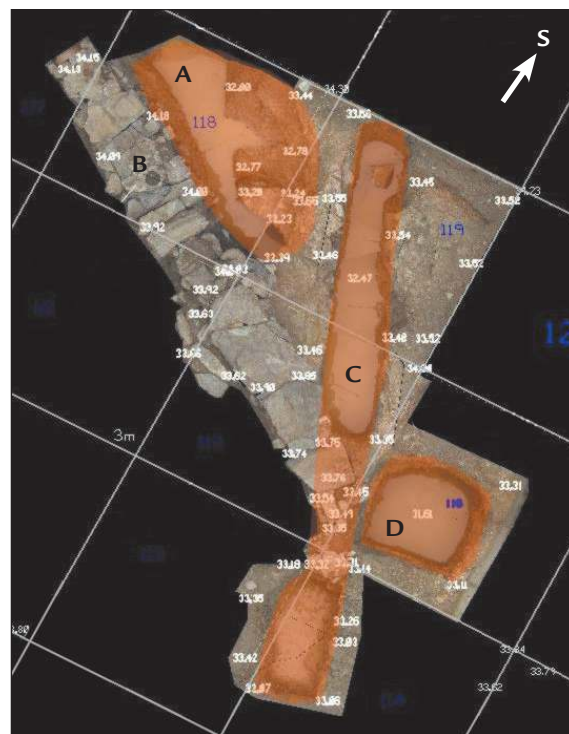
Přestože v Kašperských Horách v podstatě veškerá činnost a její následky byly hlavně v období před a v počátcích vzniku města spojeny s důlními aktivitami, je třeba uvést fakt, že v době, kdy už prokazatelně existovalo město, byly hornické aktivity na jeho území ojedinělé a život jeho obyvatel ovlivňovaly v daleko menší míře než v dobách konjunktury hornické činnosti.

Během záchranného archeologického výzkumu (Kašák *et al.* 2010; 2011) bylo odkryto celkem 33 objektů přímo souvisejících s důlní činností (obr. 2–4). Jednalo se objekty zahloubené do skalního nadloží, u nichž většinou nebyla výzkumem dosažená skutečná hloubka a které náležely k nejstarší nalezené fázi tzv. hornických aktivit. Dále to byly objekty taktéž hlubinného charakteru, u kterých však byly jejich rozměry (týkající se hloubky) často zjištěny a zároveň byla i identifikována skutečná úroveň, ze které byly zahloubené. Již při provádění zjišťovacího výzkumu bylo zjištěno, že ve všech zkoumaných sondách zaujímá zásadní postavení mocná písčité vrstva, později interpretovaná jako vedlejší produkt hornické důlní činnosti, tzv. hlušina.² Mocnost této vrstvy kolísala od 0,6 m do 1,2 m. I když byl výzkum realizován pouze na 1/8 plochy náměstí,

je možné pokusit se o odhad celkového objemu hlušiny. Při předpokládané průměrné mocnosti 0,8 m a rozloze náměstí 12 104 m² mohl by celkový objem hlušiny být cca 9683 m³.

Popis vybraných objektů

Z celkem 33 archeologicky zkoumaných objektů, které byly interpretovány jako relikty po činnosti spojené s dobýváním zlata, lze do kategorie čistě důlních děl zařadit pouze čtyři. Jedná se o šachty a štolu, jejichž existenci lze zároveň podložit historickými kartografickými údaji. Objekt A043 – středověká šachta s obvalem zaujímala celou plochu čtverce 061, nacházela se zhruba 15 m jihozápadním směrem od hlavní skupiny hornických objektů na ploše A a zároveň necelých 10 m západním směrem od šachty nalezené během zjišťovacího výzkumu, patřící zřejmě k dolům tzv. Fleischbank. Šachta patřila k dobývce na tomto žilním tahu a rovněž její vzdálenost od východně zkoumané šachty splňovala parametry dle jihlavského horního práva (Večeřa 2004). Objekt A082 – vrcholně středověké důlní dílo (štola), zachycené v sondách 073 a 075. Odkrytý byl cca 6 m dlouhý úsek procházející ve směru S–J v nejzápadnější části plochy A. Štola měla pravidelný profil s rovnou počvou o délce 94 cm. Výška profilu štolu od počvy k vrcholu klenby byla 136 cm. Štola byla ze dvou třetin zasypaná ve vrcholném středověku, což dokládá několik fragmentů keramických střepů ze zánikového horizontu. V jižní části čtverce 075 se štola větví a přechází v objekt A059. Mezi oběma objekty vzniká rulový pilíř. Objekt C095 – liniový výkop procházející plochou C v délce 9 m ve směru S–J. Šířka výkopu byla proměnlivá a pohybovala se v rozmezí od 80 do 110 cm. Výkop procházel přes čtverce 113, 114, 115 a 119 a byl zasekán do skalního nadloží v hloubce 100–110 cm (obr. 5). Stěny objektu jsou determinovány odlučností ruly a je na nich pozorovatelná snaha držet je kolmé a dno rovné (obr. 6). S ohledem na směr a spád je pravděpodobná odvodňovací funkce výkopu. Objekt D112 – lineární výkop situovaný v západní

■ Obr. 5 Superpozice středověkých hornických děl a novověkých stavebních konstrukcí na fotogrammetrickém plánu v kvadrantech 3 × 3 m, kdy síť je orientována ve směru S–J. A obj. C099, B obj. C070, C obj. C095, D obj. C096. Grafika K. Kašák.

■ Obr. 6 Objekt C095. Foto K. Kašák.

■ Obr. 7 Objekty A008 a A009 pravděpodobně souvisí s úpravnou fází. Foto K. Kašák.

2 Hlušina – nepoužitelná hornina (Jangl 1986), jinak řečeno jalovina, narubaná hornina, kterou museli horníci projít k žíle. Často byl tento nakopáný materiál používán na tzv. zakládku. To znamená, že jalovinou byly zasypany staré důlní práce.

polovině zkoumané plochy D, ve čtverci 139. Šířka objektu se pohybovala v rozmezí 55–60 cm, zjištěná délka 2,6 m. Objekt byl orientován ve směru S–J, přičemž jižní třetina objektu byla tunelována (kopána) do hmoty hlušiny, která v severní části náměstí dosahovala přes 1 m mocnosti. Nad „stropem“, tj. místem, kde byl výkop hornicky hlouben, byly vyskládány kameny.

Ostatní objekty úzce souvisejí s hornickou činností, jak v rovině prospekční, tak v navazující úpravárenské fázi (**obr. 7**).

Shrnutí výsledků archeologického výzkumu

Již během provádění archeologického výzkumu bylo možné veškeré antropogenní aktivity v prostoru náměstí rozdělit do několika časových úseků – horizontů:

- I. horizont hornických aktivit, nejstarší horizont antropogenních aktivit, 95 % montánního charakteru, 13. století;
- horizont terénních úprav hald hlušiny v rámci montánního (sídelního?) areálu, přelom 13. a 14. století;
- II. horizont montánních aktivit, s nejstaršími zachycenými sídelními projevy 14. století;
- horizont sídelních aktivit s minimálním projevem montánních aktivit, 15. a 16. století;
- horizont sídelních a ekonomických aktivit 17. století, s pokusy obnovy montánních aktivit (to však v terénní situaci bylo zachyceno minimálně);
- horizont posledních urbanizačních změn v rámci zkoumaného prostoru, 19. století, rozšíření veřejného prostoru;
- recent – současnost.

Hornické objekty odkryté na ploše náměstí lze s určitou pravděpodobností zařadit do pěti typů:

- 1 důlní vertikální díla (A043, C096, D115),
- 2 horizontální přípovrchová díla (A017, A50, A051, A080, A081, A082, A083, C071, C073, C088, C087, C095, C097, C100),
- 3 prospekční přípovrchová díla (A007, A014, A047, C094, D138),

- 4 objekty spojené pravděpodobně s úpravárenskou fází (A002, A009, A008, A013, A015),
- 5 neověřená důlní díla indikovaná nalezenými zásypy (B075).

Závěr

Archeologický výzkum je v případě řešení otázek spjatých s vývojem města Kašperské Hory z neagrárního hornického sídliště vzhledem k absenci písemných pramenů jediným výchozím nástrojem. Výzkum co do rozsahu byl největším prováděným archeologickým odkryvem nejen v intravilánu současného města, ale v celém distriktu Kašperskohorského důlního revíru. Metodickým odkryvem se podařilo zachytit několik etap proměn ve vývoji města Kašperské Hory a jeho vztahu k hornickým aktivitám. V interpretační rovině, která přesahuje rámec výzkumu, byl učiněn pokus o rekonstrukci časové chronologie a prostorových vztahů v rámci tohoto montánního, výrobního a zároveň sídelního areálu.

Byť je každá hornická aglomerace svým způsobem originální strukturou, v počátcích svého vzniku ovlivňovanou převážně ložiskovými poměry, lze sledovat jisté analogie s ostatními horními revíry. Tyto skutečnosti jsou ovlivňovány ekonomicko-právními aspekty, přírodním a krajinným prostředím a v neposlední řadě významem ložiskového potenciálu. Archeologický výzkum zaniklých areálů hornických aktivit je ať již ve formě exkavační, nebo naopak nedestruktivní jednou z částí komplexního bádání nad historií získávání nerostných surovin. Stejně jako při výzkumu jiných etap či odvětví minulého lidského konání je právě v montánní archeologii nutné postupovat interdisciplinárně.

Použitá literatura

Babůrek, J. – Pertoldová, J. – Verner, K. – Jiříčka, J. 2006: Průvodce geologií Šumavy. Vimperk.
Havlík, A. 1980: Zlato Šumavy (Oblast kašperskohorská). In: Studie z dějin hornictví 12, 269–280.
Horpeniak, V. 1980: Hornické Kašperské Hory v době předhusitské. In: Sborník vlastivědných prací o Šumavě k 650. výročí města Kašperské Hory. Kašperské Hory.
Jangl, L. 1986: Hornický slovník. In: Hornická Příbram ve vědě a technice. Příbram.

Kašák, K. et al. 2010: Zpráva o provedení záchranného archeologického výzkumu na náměstí v Kašperských Horách – etapa I. Kašperské Hory.

Kašák, K. et al. 2011: Zpráva o provedení záchranného archeologického výzkumu na náměstí v Kašperských Horách – etapa II. Kašperské Hory.

Kolář, J. – Bobáček, P. (eds.) 1996: Vyšší geomorfologické jednotky České republiky. Praha.

Kuča, K. 1997: Města a městečka v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, II. díl, Praha.

Líbal, D. 1977: Problematika počátků měst z hlediska půdorysné osnovy a nejstarší zástavby. In: Středověká archeologie a studium počátků měst. Praha, 157–163.

Morávek, P. et al. 1992: Zlato v Českém masívu. Praha.

Panní, E. 1875: Die königliche freie Goldbergstadt Bergreichenstein und die ehemalige königliche Burg Karlsberg. Bergreichenstein.

Profous, A. 1947: Místní jména v Čechách. Jejich vznik, původní význam a změny, část I. Praha.

Schneiderwinklová, P. 2004: Sídelní a těžební aktivity v areálu Kašperských Hor.

Nepublikovaná diplomová práce, Katedra archeologie, ZČU v Plzni.

Štrupl, V. 1990: Báňsko-historická studie pro území historického jádra Kašperských Hor. Praha.

Urban, J. 1956: Zpráva o báňsko-historickém výzkumu kašperskohorského rudního revíru I. Kutná Hora.

Večeřa, J. 2004: Povrchové pozůstatky po těžbě rud a jejich vyhodnocení. Surface remains after ore mining and their evaluation, Mediaevalia archaeologica 6. 145–156.

Waldhauser, J. 1989: Montánní archeologický výzkum zlatodolů v Kašperských Horách v r. 1988. In: Hornická Příbram ve vědě a technice, 107–123.

Summary

Summary of Results of Archaeological Survey in Kašperské Hory, carried out from 2009 to 2010

This thesis presents a summary of current discoveries of mining activities on the property of former royal mining town Kašperské Hory. The archaeological research presented in this thesis brings additional information about assumed mining activities in the town centre. This information is presented for discussion, there is however a larger source of archaeological discoveries other than this thesis which covers the same or similar problematic situations. Archaeological research conducted in the area of the current town square confirms these conclusions. This research was the largest archaeological project conducted, not only in the current town centre, but also in the whole of the Kašperské Hory mining district. It was made possible, by methodical findings, to capture several changes in the phases of Kašperské Hory town development and its relationship with mining activities. In an interpretative way, that exceeds the scope of research, a trial was conducted in chronological time reconstruction and spatial relationships of these mining, manufacturing and settlement grounds.

Karel Kašák, Archaia Jih, o. p. s.,
adresa: tř. Míru 144, 381 01 Český Krumlov,
e-mail: kasak@archaiajih.cz